

РЕШЕНИЕ

№ 8158

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 05.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **726** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., роден на 14. 03. 1996 г., чрез адв. В. П., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица] (партер), срещу Решение №13516/27. 12. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Правят се възражения, че административният орган е провел формално интервю с Д. А., не е изяснил относимата към молбата фактическа обстановка и е игнорирал посочените от него факти, доказващи наличието на основателен страх от преследване по причини на политическо мнение и принадлежност към определена социална група. Д. А. е мъж от таджикска народност, който при предишната власт на президента А. Г. А. е охранявал религиозни места, след завземане на властта от талибаните през м. август 2021 г. е застрашен от преследване от новата власт поради връзките си с предходния режим. Следвало е тези факти да се анализират задълбочено и във връзка с актуалната информация за страната по произход А.. Връщането в А. при катастрофалната социална и икономическа обстановка в страната би нарушило правата му по чл. 4 от

Х. и чл. 3 от ЕКПЧ, както и забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Х., прави искане за оставяне на жалбата без уважение и потвърждаване на решението на ДАБ при МС. Жалбоподателят е икономически мигрант и за него не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Крайната му цел е била Франция, а молбата за закрила в Република България е подадена след задържане на чужденеца. Бежанската история е противоречива, недостоверна и нелогична.

Прокурор Р. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София - град, I отделение, 43 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. № ПМЗ – ВР – 1545/02. 09. 2024 г. на РПЦ [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, подадена от Д. А., ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, роден на 14. 03. 1996 г. в пров. Б., А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, с лични данни установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика дари. Видно от протокола за проведено интервю с № УП – 16783/13.09. 2024 г., Д. А. е напуснал А. преди 6 години, нелегално, отишъл в И., където останал 4 години, работил в строителството и в хотели. След това отишъл в Турция, където също пребивавал нелегално 3 години и работил в строителството. Границата с Република България преминал нелегално, някъде около С. е задържан от полицията. Пътувал за Франция. По време на интервюто заявителят декларира, че в А. не е имал проблеми поради изповядваната от него религия, нито заради етническата си принадлежност. Не е членувал във въоръжена групировка, нито в паравоенни формирования, не е арестуван или осъждан. Не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията. Не му е оказвано насилие. Цялото му семейство е останало да живее в А.. Посочва, че е работил като полицай в охранителна полиция, охранявал полицейски учебен център. Когато пътувал към Б. имал проблеми с талибаните. Някой от неговите приятели били хванати от талибаните и убити, но той лично не е бил заплашван. Иска да получи закрила и документи, за да може да остане в страната и да работи, да се занимава с търговия на автомобилни части.

Приложена е справка с вх. № МД –00 – 36/31. 10. 2024 г. относно актуалната обществено – политическа обстановка в А..

Получено е становище от ДАНС с рег. № М-16751/08. 10. 2024 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е Становище рег. № УП - 16783/10. 12. 2024 г. на П. П., младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ,

тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с твърдение, че заявителят е работил като полицаи в охранителна полиция за период от една година, като във връзка с работата си е имал проблеми с талибаните. Това твърдение е прието за недостоверно, защото по време на същото интервю заявителят е декларирал, че в А. е бил студент и не е работил. Административният орган е приел, че изложеното от заявителя, че е работил в охранителна полиция и във връзка с работата си е застрашен от преследване от талибаните е само за нуждите на получаване на статут. Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 31.12.2024г. за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство, както и справка за отношението на официалните афганистански власти към етническата група „таджики“.

В хода на съдебното производство са дадени обяснения от жалбоподателя по изложената от него бежанска история. Съгласно обясненията, след идването на талибаните на власт, те започнали да преследват хора като него, полицаи и военни, които са работили при предишната власт. Семейството му няма проблеми с талибаните.

От правна страна: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от езика дари, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че актът е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или

хуманитарен статут.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал А. преди 6 години. Като причина за напускане на страната по произход сочи проблеми с военните и полицаите от предходната власт, настъпили след идване на талибаните на власт. На първо място основателно административният орган е приел бежанската история в тази част за противоречива. В интервюто заявителят първо е посочил, че не е работил в А., защото е бил студент, а после е посочил, че е работил в охранителна полиция. На второ място, талибаните идват на власт в А. през август 2021 г., а жалбоподателят е напуснал страната по произход преди 6 години, тоест преди идването им на власт, поради което това не може да е причината за напускане на страната. На трето място, видно от приложените справки за А., талибаните, след идването си на власт са обявили „амнистия“ за работилите за предходното управление. Те нямат политика на преследване на бивши правителствени служители, декларирали са, че искат служители от бившата афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и са започнали набиране на бивш персонал от силовите структури. Дори да се приеме, че заявителят е работил като полицаи преди много години, това по никакъв начин не го застрашава, доколкото той сам е посочил, че спрямо него не е имало заплахи. Семейството му живее в А. и няма проблеми с талибаните. Жалбоподателят не е имал лични заплахи или религиозни проблеми в страната си по произход от страна на групировка или други субекти, нито проблеми от етнически характер. Конкретни оплаквания във връзка с етническата принадлежност на таджик, не се твърдят от кандидата за международна закрила. Таджиките са 30% от населението на А. и са втората по големина етническа група в страната. Имат представители в правителството и на местно ниво. Откакто талибаните са поели властта в А., те не са въвели официални дискриминационни политики спрямо етнически или религиозни групи. Самата принадлежност към етническата група на таджиките, без данни за лично засягане на кандидата на етническа основа, не е основание за получаване на бежански статут.

Анализирайки бежанската история на оспорвания, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му по произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан. Намерението му не е било да подава молба за закрила в България, а да се установи във Франция. Молбата за закрила е подал след задържането му от полицейските власти. Исканията му са икономически, да остане в страната, за да работи, да се занимава с търговия с автомобилни части.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут.

Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г.относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл. 15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А., поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Ситуацията в А. изключва приложението на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и възможността за получаване на хуманитарен статут само въз основа на общата ситуация на несигурност и насилие в страната по произход. В А. няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито страната е в международен въоръжен конфликт, които да застрашават сигурността на цивилните лица. Въз основа на актуалната справка за А. се прави извод, че не са налице и

разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел и административният орган.

Социалната и икономическа обстановка в А. не е катастрофална и връщането на жалбоподателя в страната по произход не нарушава човешките му права, нито забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правителството полага усилия за управление на икономиката на страната, като резултатите надминават очакванията. Има признаци на умерено икономическо съживяване, вносът е увеличен с 36% за първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че има възстановяване на търсенето в икономиката.

Изложеното по - горе налага извода за законосъобразно постановен от административния орган отказ за международна закрила предвид липсата на хипотезите почл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 43 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. А., ЛНЧ7003490975, гражданин на А., роден на 14. 03. 1996 г., срещу Решение №13516/27. 12. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: